

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Andrzej Muszka

Protokolant Marta Pross

po rozpoznaniu 29 lipca 2019 r.

sprawy przeciwko **D. B.**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

1. W dniu 15 sierpnia 2018 roku ok. godz. 08.25 w M. na drodze publicznej w trakcie kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 (podwójna linia ciągła)

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;

2. W dniu 15 sierpnia 2018 roku ok. godz. 08.25 w M. na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) w trakcie manewru wyprzedzania spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla nieustalonego kierującego pojazdem marki S. o nieustalonym numerze rejestracyjnym poprzez zmuszenie go do wykonania manewru skrętu oraz hamowania w celu uniknięcia zderzenia.

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

3. W dniu 15 sierpnia 2018 roku ok. godz. 08.25 w M. na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 (podwójna linia ciągła)

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;

4. W dniu 15 sierpnia 2018 roku ok. godz. 08.25 w M. na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania w obrębie skrzyżowania

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 prawo o ruchu drogowym;

5. W dniu 15 sierpnia 2018 roku ok. godz. 08.25 w M. na drodze publicznej nie zastosował się do ograniczenia prędkości 90 km/h przekraczając go o 89 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.;

I. uniewinnia obwinionego **D. B.** od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punkcie 1 i 2 części wstępnej wyroku;

II. uznaje obwinionego **D. B.** za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku przyjmując, że kierując pojazdem w warunkach opisanych w punkcie 5 części wstępnej wyroku, przekroczył

dopuszczalną prędkość o 39,8 km/h tj. wykroczeń z art. 92 § 1 k.w., art. 97 k.w. i art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 700 (siedmuset) złotych,

III. zasądza od obwinionego **D. B.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 70 zł., w pozostałym zakresie obciążając kosztami procesu Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 1214/18

UZASADNIENIE

15 sierpnia 2019 r. D. B. kierując samochodem osobowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...) jechał z J. do K.. Po opuszczeniu obszaru zabudowanego, dogonił nieoznakowany radiowóz policyjny marki B., przyspieszając w związku z zamiarem przeprowadzenia kontroli drogowej poprzedzającego oba te pojazdy samochodu marki V.. D. B. podjął manewr wyprzedzenia samochodu marki B.. Manewr ten został dostrzeżony przez kierującego radiowozem K. D. dopiero w momencie, gdy pojazd D. B. zrównał się z jego pojazdem. W związku z tym funkcjonariusz Policji zaprzestał przyspieszania dopiero, gdy został wyprzedzony, co utrudniło D. B. powrót na prawy pas przed zakrętem, do którego się zbliżali. W okresie pięciu sekund poprzedzających wyprzedzenia radiowóz przyspieszył o 30 km/h., osiągając w chwili gdy fragment pojazdu znalazł się w obiektywie kamery prędkość 113,2 km/h, a w chwili, gdy cały pojazd wyprzedzający znalazł się w obiektywie kamery prędkość 115,1 km/h. Wykonywany manewr został w związku z tym zakończony przez D. B. poprzez przekroczenie podwójnej linii ciągłej poprzedzającej zakręt w lewo. Nadjeżdżający z naprzeciwka pojazd marki S. został zmuszony do wykonania manewru obronnego poprzez skręt oraz hamowanie, celem uniknięcia zderzenia.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego D. B. k. 33-34, częściowo zeznania świadka K. D. k. 34, zeznania świadka A. C. k. 47-48, opinia biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów k. 86-107,

D. B. kontynuował szybką jazdę w kierunku K.. Dojeżdżając do poprzedzającego samochodu marki V., podejmując manewr wyprzedzania go nie zastosował się do znaku P-4 (podwójna linia ciągła). D. B. nie zastosował się następnie do zakazu wyprzedzania w obrębie skrzyżowania. Kierując następnie w M., na drodze publicznej, D. B. nie dostosował się do ograniczenia prędkości do 90 km/h, kierując z prędkością 129,8 km/h. Po wykonaniu manewru wyprzedzania D. B. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej, podczas której odebrano mu dokument prawa jazdy.

dowód: wyjaśnienia obwinionego D. B. k. 33-34, zeznania świadka K. D. k. 34, zeznania świadka A. C. k. 47-48, opinia biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów k. 86-107,

D. B. był uprzednio karany sędownie, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z 7 września 2017 r. za czyn z art. 92a polegający na przekroczeniu, na obszarze zabudowanym, prędkości o 31 km/h w dniu 19 lipca 2017 r..

dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 21.

Wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia pierwszych dwóch spośród zarzucanych mu czynów, zasługiwały na przydanie waloru wiarygodności. Znajdują one swoje potwierdzenie w pełni obiektywnym zapisie video rejestratora zamontowanym w radiowozie Policji. Wskazuje on, że do czasu zakończenia przez obwinionego manewru wyprzedzania, radiowóz przez cały czas przyspieszał. Dopiero po zakończeniu tego manewru, przez jedną sekundę, utrzymywał stałą prędkość 115,1 km/h. W tym stanie rzeczy zasadnym jest stwierdzenie, że kierujący radiowozem sierżant sztabowy K. D. przekroczył ciężący na nim ustawowy zakaz zwiększania prędkości podczas wyprzedzania, wynikający z treści art. 24 ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Logicznym następstwem zachowania funkcjonariusza Policji było wydłużenie drogi wyprzedzania przez pojazd kierowany przez obwinionego oraz doprowadzenie do stanu zagrożenia dla pojazdu nadjeżdżającego z naprzeciwka. Zważywszy na obiektywny charakter dokumentacji przedstawiającej powyższy ciąg zdarzeń, częściowo odmienne zeznania świadka K. D., który

zapamiętał z przebiegu zdarzenia, że zaprzestał przyśpieszania w momencie gdy dostrzegł wyprzedzający go pojazd, mogły stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego jedynie w zakresie, w którym wskazywały, że omawiany manewr miał miejsce, że pojazd obwinionego przekroczył podwójną linię ciągłą w chwili, gdy kończył manewr wyprzedzania oraz, że w jego wyniku doszło do wywołania stanu zagrożenia w ruchu drogowym dla podróżującego z naprzeciwka użytkownika pojazdu marki S.. Również pomocniczo Sąd skorzystał w tej części z treści zeznań złożonych przez świadka A. C., które korespondowały co do zasady z zeznaniami świadka K. D.. W tej części Sąd uznał, iż zeznania świadków polegają na prawdzie i obok wyjaśnień obwinionego mogą stanowić podstawę kategoriycznych ustaleń stanu faktycznego.

Następnie Sąd zważył, iż wyjaśnienia obwinionego, w których nie kwestionował on, że doszło do wyczerpania znamion czynów opisanych w punktach 3-5 części wstępnej wyroku to jest, że ponownie przekroczył oś jezdni, wyprzedzał w obrębie skrzyżowania pojazd marki V. i przekroczył dopuszczalną prędkość, zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Z zeznaniami tym korespondowały zarówno zeznania złożone przez wymienionych funkcjonariuszy Policji oraz treść zapisu z video rejestratora, która została zweryfikowana treścią opinii biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów. Tak zgromadzony materiał dowodowy mógł, z racji swojej wiarygodności, stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Odtwarzając stan faktyczny w sprawie Sąd skorzystał również z treści dowodów z dokumentów, zgromadzonych w aktach postępowania. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić podstawę kategoriycznych ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Dokonując całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazać należy, iż

D. B. swoim zachowaniem podczas i w związku z wyprzedzaniem nieoznakowanego pojazdu policyjnego nie wyczerpał znamion czynu zabronionego z art. 92§1 kw i art. 86§1 kw. Planując manewr wyprzedzania miał prawo oczekiwać, że kierujący pojazdem wyprzedzanym dostosuje się do zakazu wynikającego z art. 24 ust. 6 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zakazującego przyśpieszania w czasie wyprzedzania. Tymczasem, w ciągu pięciu sekund poprzedzających zakończenie tego manewru, prędkość wyprzedzanego pojazdu zwiększyła się o 30 km/h, wzrastając do 115,1 km/h. Na krótkim odcinku jezdni pomiędzy pokonywanymi przez pojazdy zakrętami, zachowanie funkcjonariusza Policji istotnie, w ocenie Sądu, utrudniło wykonywany manewr, wydłużyło go prowadząc do sytuacji, w której obwiniony musiał kończyć manewr przecinając podwójną linię ciągłą oraz stwarzając zagrożenie dla kierującego pojazdem nadjeżdżającym z naprzeciwka. W tym stanie rzeczy Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia czynów opisanych w punkcie 1 i 2 części wstępnej wyroku uznając, że zachowanie to nie było przez D. B. zawinione.

Następnie Sąd zważył, że kontynuując jazdę w kierunku K., D. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów opisanych w treści art. 92§1 kw i art. 97 kw oraz art. 92a kw. Sąd nie podzielił stanowiska obwinionego, zgodnie z którym nie ponosi odpowiedzialności za wskazane wykroczenia, skoro obawiał się osób jadących za nim w samochodzie marki B.. Przepisy Kodeksu wykroczeń i ustawy Prawo o ruchu drogowym nie przewidują możliwości uniknięcia odpowiedzialności przez sprawcę wykroczeń, gdy ten obawia się jadących za nim uczestników ruchu w pojeździe określonej marki. Dolna granica wieku umożliwiająca uzyskanie dokumentu prawa jazdy ustalona została na poziomie mającym zapewnić dostateczny stopień dojrzałości emocjonalnej kierowców. Mimo doznawanych emocji wynikających z nieprzepisowego stylu jazdy innych kierowców, przekraczających przepisy ruchu drogowego, nie jest on uprawniony do narażania pozostałych uczestników ruchu drogowego na utratę życia, czy zdrowia. Obwiniony nie znajdował się w sytuacji wykluczającej zachowanie zgodne z prawem. Mógł zwolnić i poruszać się z prędkością dozwoloną. Żadne z zachowań kierowcy B. nie wskazywało na to, że zmierza do wyrządzenia obwinionemu krzywdy. Nie działał on w warunkach błędu (art. 7 kw), obrony koniecznej (art 15 kw) ani stanu wyższej konieczności (art. 16 kw). Jego sprawstwo i wina nie budziły zatem wątpliwości Sądu.

Kierując się treścią opinii biegłego z zakresu pomiaru prędkości, Sąd przyjął, że obwiniony poruszał się z prędkością 129,8 km/h. Wiarygodność tej opinii, której treść była pełna, jasna, i wewnętrznie spójna, nie budziła wątpliwości Sądu. Nie była ona również kwestionowana przez strony postępowania.

Za powyższe wykroczenie Sąd przy przyjęciu art. 9§2kw, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 700 złotych.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara w należyty sposób uwzględnia stopień winy i społecznej szkodliwości czynów. Osiągnie ona zarazem cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec ukaranego oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Przy orzekaniu rodzaju kary Sąd wziął pod uwagę okoliczności dotyczące sposobu popełnienia wykroczeń oraz rodzaj i charakter ciążących na obwinionym obowiązków, które uzasadniają przypuszczenie, że zastosowanie tej właśnie kary będzie wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa. W szczególności Sąd miał na uwadze wysokość przekroczenia dopuszczalnej prędkości, rodzaj naruszonego zakazu związanego ze szczególnym niebezpieczeństwem wykonywania manewru wyprzedzania na obszarze skrzyżowania oraz fakt, iż obwiniony poruszał się pojazdem o dużej masie własnej. Sąd miał również na względzie kulturalne zachowanie obwinionego w czasie przeprowadzanej kontroli drogowej. Okoliczność ta nie mogła mieć jednakże istotnego wpływu na wymiar kary, skoro niewątpliwie zachowanie takie winno być standardem w społeczeństwie.

Kara wymierzona obwinionemu uwzględnia przy tym możliwości zarobkowe obwinionego, zdolnego do wykonywania pracy, prowadzącego własną działalność gospodarczą

Stosownie do treści art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow Sąd zasądził od obwinionego koszty sądowe. Skarb Państwa obciążony został natomiast kosztami opinii biegłego z zakresu badania prędkości, skoro nieprawidłowy pomiar prędkości, wymagający korekty za pomocą opinii biegłego, został wykonany bez winy D. B..